

[Brusvang.]

forfægte dem over for befolkningen, og det er dog ret så vigtigt, at netop dette er fastslået.

Jeg vil godt her lige nævne, at i løbet af nogle få dage og uger så kommer der et initiativ fra centrum-demokraterne på det kulturpolitiske område i spørgsmålet om radio, i spørgsmålet om skole og visse andre ting. Jeg er helt overbevist om, at her har vi synspunkter, som socialdemokraterne ikke er helt enige i, men dér står vi altså frit til at forfægte disse standpunkter og fremsætte forslag herom.

Jeg vil også gerne knytte et par bemærkninger til hr. Gert Petersens indlæg. Det var jo vældig interessant for mig at læse som centrum-demokrat. Hr. Gert Petersen gjorde os næsten for stor ære. Han sagde, at det samarbejde, der nu er etableret med de borgerlige partier, som han siger, det er et samarbejde, der står — jeg skal ikke citere, men det var altså ordene — i hr. Erhard Jakobsens tegn; der stod nu ikke hr. på det sted dér, det var et samarbejde, hvor hr. Erhard Jakobsen blev sejrherre og var en central skikkelse osv. Det er næsten at gøre os for megen ære. Vi føler selv, at vi har været med og haft en vis indflydelse, men det blev måske sagt lidt for stærkt.

Men hr. Gert Petersen fremhævede jo også, at der var en binding til den anden side. Der er altså nogen i denne sal, der har forstået, at den binding ikke ensidigt gælder de tre små partier, der er altså også en binding for regeringen. Hr. Gert Petersen fremhævede, og det er korrekt, at denne ligger på de områder, der hedder arbejdsmarkedspolitik, boligpolitik, kapitalgevinster og sådan noget. Det er et farligt perspektiv, sagde hr. Gert Petersen, og jeg kunne mærke på ham, at han var rystet. Han har ret. Det er et farligt perspektiv for hr. Gert Petersen, for SF, for kommunister og for VSere. For dem er det et farligt perspektiv, men det er ikke et farligt perspektiv for de partier, som ønsker et samarbejde centreret om midten i dansk politik; dér er det ikke farligt, dér er det tværtimod særdeles positivt.

Til sidst nogle generelle politiske betragtninger om det forlig, vi står med.

Det var i sidste stund, men det var altså tids nok, at det konservative folkeparti, som det blev sagt af hr. Bent Nørregaard i hans

politiske kommentar i dag i Radioavisen, kom ind fra kulden, at de kom hen at sidde ved det forhandlingsbord, hvor trods alt ret så afgørende afgørelser bliver truffet. Der er dannet et nyt politisk mønster. Det er ikke bare det, at det konservative folkeparti med sine stemmer har sikret dette forlig. Der er skabt et nyt politisk mønster med et vist perspektiv. Det er korrekt, som understreget af hr. Poul Schlüter, at det konservative folkeparti ikke er deltager i forliget som sådant. Det er korrekt, naturligvis, som hr. Poul Schlüter har sagt, at det er ikke et fast støtteparti for regeringen. Ja, han var lige ved at gå så langt som til at sige det modsatte. Men ingen vil bestride, at i det øjeblik et så stort forlig er båret igennem med en aftale, der altså også hviler på det konservative folkeparti, så er der i hvert fald på dette område skabt et interessefællesskab, som i visse andre situationer vil tilsige, at man i hvert fald taler sammen, inden man træffer sin beslutning.

Jeg mener, der er et vist lovende perspektiv i det resultat, vi her står med. Det er noget med balance, det er noget, der peger ind imod centrum, og det kan jeg kun hilse meget velkommen.

Til allersidst blot dette — jeg tror, det var hr. Gudme, der nævnte det, og det var et synspunkt, jeg gerne vil tilslutte mig —: der skal ikke efter disse hektiske dage og uger være gravet grøfter. Der er sagt en del hårde ord, for at vi kunne være helt klar over hinandens stilling, men når det er sagt, så er det altså sagt i går, og i dag, så har vi en ny dag med nye muligheder.

Wilhelm (VS):

Dette beslutningsforslag om indkomstpolitikken er efter venstresocialisternes opfattelse det værste element i forliget. Enhver tilsidesættelse af reelle lønforhandlinger betyder, at man fratager lønarbejderne indflydelse på, under hvilke betingelser de skal stille deres arbejdskraft til rådighed for kapitalen. Sammenholdt med forligsmandslov, hovedaftale med dens fredspligt og arbejdsret er der virkelig dækning for ordet „skal“. Man tvinger lønarbejderne til at sælge deres arbejdskraft på vilkår, de ikke selv har haft indflydelse på, og man kalder det ulovligt og idømmer bod, hvis de nægter og nedlægger arbejdet.